

PONÈNCIA

Bona vesprada a tothom,

- Estic d'acord amb la creença que l'itinerari que pressuposa el concepte de PPCC implica compartir una comunitat d'interessos dins dels àmbits lingüístic, cultural, social, polític i econòmic.
- En clau de PPCC les resolucions són fermes, però des de la perspectiva del PV, força pessimistes.

Confederació

És cert que hi ha conciutadans meus que han fet un viratge clar i decidit envers la recuperació de la nostra consciència nacional, però, dissortadament, en són molt pocs. I, dissortadament també, l'actitud del valencià del carrer es va veure clarament per la manca de presència sòlida el darrer 11 de setembre amb motiu de la convocatòria per la CADENA HUMANA CATALANA.

Hi ha valencians amb fortes arrels que jo en diria emocionals, vinculats i defensors al concepte de PPCC, però no arriben en quantitat a l'estadi dels *principatins*, com es comprova en els resultats electorals des de la caiguda del dictador. Constitueixen una minoria que, en alguns casos, ni tan sols es presenta a les eleccions o que no s'uneix amb altres grups per tal de consolidar una proposta de PPCC. Podríem parlar, doncs, d'atomització?

No parlaré de paisans anticatalanistes o antiPPCC ni de nacionalistes espanyols. Sabem de quin peu es dolen i quines actituds terroristes han assolit.

Dissortadament també, potser els qui més em preocupen són els “despolititzats”, veritable plaga dels nostres dies. Ni tan sols parlaren de la CADENA HUMANA CATALANA el darrer 11 de setembre.

Hi ha un altre grup de valencians que tenen una consciència clara de la seua singularitat lingüística, cultural i, en general, històrica. Saben que som el resultat d'un procés històric que té els seus orígens en una confederació que es remunta a l'Edat Mitjana i que compartia lleis, llengua, estructura econòmica, etc. amb els catalans. Tanmateix no accepten el marc que nosaltres definim com a Països Catalans. Alguns, fins i tot, formen hui part d'alguna formació política que es prepara per fer fora els dos grans partits estatals. Estic parlant de la coalició COMPROMÍS. Estarien disposats a consolidar-hi un tripartit si hi arribaren? I com afectaria això les relacions del País Valencià amb el Principat? NI EN COALICIÓ S'ARRIBARIEN A ACONSEGUIR REGIDORS

Acabaré la meua argumentació amb un repàs ràpid per la qüestió lingüística. Tornant a les estadístiques que tan poc m'agraden no podem obviar que el percentatge de catalanoparlants no ha deixat de minvar. Sabem que aquest procés depèn de la globalització i de polítiques de manca de respecte a les singularitats. Però està aquí i cal que ens preguntem: com aturar-lo? Fet i fet que la política fins ara seguida no ha aconseguit el viratge. Pensem en l'“estat” del català que es parla a València després de més de 30 anys de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. Gosaria dir que m'avergonyesc de periodistes valencians que encara no empren el català estàndard normativament en els seus escrits i que mostren, per tant, una manca de respecte meridiana per la llengua... Autoestima baixa disfressada?

Deixe a l'ordinador, que no pas al tinter, un seguit de preguntes relacionades amb els termes “valencianisme”, “valencianitat”, “catalanisme”, etc. definits pels meus compatriotes de manera negativa: “Som valencians perquè no som catalans” i d'altres definicions tan peregrines com aquesta...

Quan li vaig preguntar en una entrevista radiofònica a un amic, que és responsable al País Valencià d'uns mitjans de comunicació que es vehiculen en català, què hi passaria si el Principat aconseguís la independència, em va respondre que la revifalla anticatalana contra els pancatalanistes valencians seria brutal.

–I si hi augmenta el grau d'autodeterminació però dins el marc d'un estat reestructurat territorialment i política?– vaig afegir.

–Doncs que els valencians intentarien seguir aviat el mateix model– va ser la seua resposta.

La polèmica, doncs, està servida.

Moltes gràcies.

<http://www.espaimatadejonc.cat/>